

LŐRINC KATALIN

Szívhez szóló orgia

■ BACCHANÁLIA ■

Nincs talán még egy alkotó ebben az országban, aki olyan szerencsés kézzel nyúlna a giccshöz, mint Bozsik Yvette. Bacchanália című egyfelvonásosa (ezúttal tisztán táncos és képi a fogalmazás, nem hangzik el egyetlen szó sem) a giccs diadalmenete; a legigazibb bizonyítéka annak, hogy erre a nehezen definiálható valamire a szívünk mélyén mennyire szükségünk van...

Nem ismerem az előzményt (a 2001-es Bakkhánsnőket szintén a Kamrából), lehet, hogy ez baj, de valószínűleg kevésbé befolyásolna az ellenkezője. Bozsik mindig nyújt valami meglepőt, ami azért mégis a régi, hamisítatlan Bozsik, épüljön bár materiája ismert irodalmi vagy egyéb alapműre.

Eredeti a szép arányú, elnyújtottan ovális tér (annak tehát, aki nem látta a hasonló milióban játszódó előzményt); hat ajtónyílásból közelíthető meg, talaján fényes-díszes borítás. A fölé függesztett kerek porond a legfontosabb játszó személyekkel utazik fölé a darab során, s mindazt, ami e mozgó platformon történik, különböző fényhatások, rávetítések dúsítják.

A játék a születéssel kezdődik – de ott a vég is, és minden olyasmi, amit a rendezés exponálni kíván. Vati Tamás alakjára épül (a néző nem kis öröme) az egész mű: bármit tesz, fontosabb, mint a „bacchanália”, ez a színes, hatásos és minden rezdülésében profi

Vati Tamás és Krausz Alíz

Koncz Zsuzsa felvétele

kavalkád. Vati csecsemő (tökéletes!) anyja (Krausz Alíz) ölében, aztán serdült ifjúként, akivel megtörténik minden, aminek történnie kell: mámor ilyen és olyan forrásokból; különböző erőpróbák, a megaláztatás és a beteljesülés rövid epizódjai, majd szembesülés az időskorral. Érdekes, hogy az alkotó éppen most, nem sokkal gyermeke születése után fordítja figyelmét az öregkor felé (nem először egyébként, néhány éve visszatérő témája – ám most különösnek tűnik az időzítés): a mű legerősebb pillanatai, ahogy Vati például Offenbachra kereng egy fehér ruhás névvel. Hihetetlenül hatásos, megható (és persze giccses is, bizonyítékul a bevezetőben leírt megállapításnak), és sokkal döbbenetesebb a happening bármelyik, mégoly meghökkentő pillanatánál.

A darab egy óriási nagy, lüktető szív – ez a lényege, még az obszcenitása sem obszcén, annyira tele van játékossgal és el nem titkolható szeretettel (vagy életigenléssel, de a kettő talán ugyanaz).

Jó, hogy végre úgy táncoltatja csapatát Bozsik, hogy közben nem szorítja háttérbe képi fantáziáját (ahogy ezt a Csoportterápia esetében tette, mely emiatt kissé kívül rekedt az alkotó saját világán), és hagyja azt szárnyalni, a szárazjégtől az ultraviola liláin vagy a kétméteres hajfonaton át a belendülő hintáig. (A modern francia cirkuszszínháznak köszönhetően egyre többen – és jól – használják nálunk a szereplők felfüggesztésében rejlő színpadi lehetőségeket. Az alacsony födémű Kamrában nehéz dolga van annak, aki ilyesmire vállalkozik: Bozsik remekül oldja meg a problémát az ajtónyílásokban felfüggesztett hintákkal.)

Dekoratívak a görög frízek lányalakjait idéző, picit – persze – ironikusan megrajzolt bacchánsnők (köztük Vislóczky Szabolcs), s ott van még Vati ellenpontjaként exponálva Tokai Tibor (újdonság Bozsiknál: a pusztán mozgásra komponált férfikettős). Kiemelkedő Krausz Alíz, a lélegzetelállítóan izgalmas, mert egyedi Vatról nem is beszélve. Jól érvényesülnek, bár a vártnál diszkréttebbek a jelmezek és maszkok, kellemesek a vetített színes ábrák, s szívhez szóló a csemegékből összeállított zenei montázs.

BACCHANÁLIA (Kamra)

DÍSZLET: Khell Zsolt m. v. **JELMEZ:** Nagy Fruzsina m. v. **MASZK, KELLÉK:** Sosa m. v. **FÉNY:** Pető József. **VIDEO:** Novák Erik m. v. **RENDEZŐ-ASSZISZTENS:** Tóth Judit. **KOREOGRÁFUSASSZISZTENS:** Blaskó Borbála m. v. **KOREOGRÁFUS-RENDEZŐ:** Bozsik Yvette.

TÁNCOLJÁK: Vati Tamás, Krausz Alíz, Blaskó Borbála, Lisztóczky Hajnalka, Sándor Éva, Halász Anna, Tokai Tibor, Vislóczky Szabolcs, Vedres Eszter, Penczu Irén, Turi Mária, Kerégyártó Rozália, Holloczy Anna.